

#1 NEW YORK TIMES A USA TODAY BESTSELLEROVÁ AUTORKA

OD AUTORKY
ŠTVRTÉ
KRÍDLO

MOŽNO ŤA ZNOVU STRETNEM

REBECCA
YARROS

metafora

**MOŽNO
ŤA ZNOVU
STRETNEM**

**REBECCA
YARROS**

REBECCA YARROS
MOŽNO ŤA ZNOVU STRETNEM

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 264. publikáciu.

Z anglického originálu *In The Likely Event* vydaného vydavateľstvom Montlake, Seattle, v roku 2023, preložila do slovenčiny Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 352
Tlač FINIDR s. r. o.

Text copyright © 2023 by Rebecca Yarros
All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Marta Maňáková 2024
Photo © 2022 Katie Marie Seniors

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Nikaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú **bez súhlasu držiteľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-842-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-841-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-840-9 (print)

*Mojej sestre Kate.
Spravila by som pre teba čokoľvek.
Lúbim ťa a myslím to vážne.*

PRVÁ KAPITOLA

NATHANIEL

Kábul, Afganistan

August 2021

Toto veru neboli Maldivy.

Zatvoril som oči a nastavil tvár spaľujúcemu populudňajšiemu slnku. Keď zafúkal vánok, takmer som si mohol predstavovať, že vlaha, ktorá mi steká po krku a vsakuje mi do goliera, je voda, ktorá mi zostala na pokožke po plávaní, a nie pot. Takmer.

Namiesto toho som však stál na okraji priletovej dráhy v Kábule a premýšľal, ako to, že sa v tomto teple nezabáram topánkami do betónu. Možno skutočnosť, že som tam nešiel, bola mojou karmou za to, že som tam chcel ísť bez nej.

„Mal by si byť na dovolenke,“ ozval sa známy hlas po mojej pravici.

„Pssst. Som. Nevidíš?“ otvoril som jedno oko len natolko, aby som zbadal, že vedľa mňa stojí Torres v maskáčovej šiltovke, spod ktorej sa mu rysovalo husté obočie.

„Čo mám vidieť? To, že stojíš na priletovej dráhe so zaklonenou hlavou ako z nejakej reklamy na opalovací krém?“

Mierne som nadvihol kútiky úst. „Nie je to priletová dráha, ale malý bungalov nad morskou hladinou na Maldivách. Nepočuješ šumenie vln?“

Ovzdušie zaplnil rytmický rachot vzdialených rotorov.

„Počujem, ako sa s tebou lúči zdravý rozum,“ zamrmlal. „Vyzerá to, že dorazili.“

Neochotne som otvoril oči a preskúmal obzor, či zazriem lietadlo pri konečnom priblížení. Zbadal som ho hneď.

A sme tu zas. Hoci som miloval akčnosť svojho povolania, musel som priznať, že už sa časom trochu ošúchala. Mier znel mojim ušiam krajšie než neustávajúca vojna.

„Ako sa ti, došľaka, podarilo namočiť sa do tohto? Mal som pocit, že na úlohu prideliť Jenkinsa,“ pokračoval Torres.

„Jenkinsa zložil včera v noci nejaký vírus a nechcel som od Warda žiadať, aby si zrušil dovolenku. Má deti.“ Keď sa Hercules dotkol pristávacej dráhy, napravil som si popruh zbrane prevesenej cez plece. „A tak mi prischlo opatrovanie zástupcu senátorky Laurenovej.“

„Očividne v tom nie si sám, ako zvyčajne.“

„Cením si, že si v tom so mnou.“

Môj najlepší priateľ stál po mojom boku od náboru do špeciálnych jednotiek. Vlastne ešte predtým.

„Dúfam, že budúci týždeň bude Jenkins už v poriadku a ja budem práve na ceste na Maldivy, skôr než sem dorazí senátorka osobne.“ Takmer som na jazyku cítil chuť ovocného koktailu s dáždnikom – vlastne nie, bola to skôr kovová pachuť leteckého benzínu. Tak-tak.

„Vieš, väčšina chlapov, ktorých poznám, využije dovolenku na návštevu rodiny,“ poznamenal Torres a pozrel na zvyšok tímu, ktorý sa k nám práve blížil. Väčšina z nich si celkom zbytočne uhládzala vojenské bojové uniformy bez výložiek, akoby ich bolo možné po štyroch mesiacoch v tejto krajine nejako vylepšiť.

„Lenže väčšina chlapov nemá rodinu ako ja,“ pokrčil som plecami. Mama odišla už pred piatimi rokmi a jediný dôvod, prečo by som išiel dobrovoľne navštíviť svojho otca, bol jeho pohreb.

Prišli k nám aj ostatní chlapi, zoradili sme sa a sledovali pristávanie. Graham sa postavil vedľa mňa z druhej strany. „Chceš, aby som šoféroval?“

„Uhm,“ prikývol som. Už som si vybral chlapov, ktorí mi budú pomáhať, kým sa Jenkins nevráti. Parker s Elstonom čakali na nás na ambasáde.

„Všetci sú tu?“ opýtal sa major Webb, keď k nám došiel. Potom si poškriabal bradu.

„Dopekla! Nespomínam si, kedy som videl tvoj skutočný ksicht.“ Graham sa na nášho veliteľa uškrnul. Jasný úsmev mu kontrastoval s tmavohnedou tvárou.

Webb zamrmľal niečo o politike, zatiaľ čo sa lietadlo presúvalo po dráhe podľa pokynov riadenia letovej prevádzky.

Byť členom elity špeciálnych jednotiek malo svoje výhody, napríklad naše neformálne vzťahy a to, že sme sa nemuseli holiť. Zrušenie dovolenky z dôvodu zaistovania bezpečnosti zástupcovi nejakého zákonodarcu bolo presným opakom. Dnes ráno som zabil hodinu oboznamovaním sa so spisom Grega Newcastlea. Mal som za úlohu sprevádzať tridsaťtri-ročného zástupcu vedúcej štábu senátorky Laurenovej, ktorého uhladený výzor naznačoval, že z práva na Harvarde skočil rovno do kongresu. Ich skupina sem mierila na misiu s cieľom „zisťovania skutočností“, aby mohli podať hlásenie o tom, ako prebieha sťahovanie amerických síl. Akosi som pochyboval, že z toho, čo zistia, budú priam nadšení.

„Len na pripomenutie...“ začal Webb, vytiahol z vrečka poskladaný hárok papiera a mrkol na poverených vedúcich bezpečnostných tímov. „Maroon, tvoj tím bude mať Bakera z úradu kongresmana Garcii,“ začal. Oslovoval nás menami určenými pre laickú verejnosť, ktoré nám boli pridelené na túto misiu. „Gold, ty máš Turnera od kongresmana Murphyho. White, ty máš zase Holta z úradu senátora Liua. Green, budeš zodpovedný za Astorovú z úradu senátorky Laurenovej...“

„Veď mi dali spis Grega Newcastlea,“ prerušil som ho.

Webb sklonil pohľad k papieru vo svojej ruke. „Zdá sa, že na poslednú chvíľu urobili zmenu. Teraz máš Astorovú. Misia zostáva rovnaká. Senátorka sa zameriava na južné provincie. To je tá, ktorá má do Štátov dopraviť šachové družstvo.“

Astorová. Srdce mi vyskočilo do hrdla. To nie je možné. Nie.

„Upokoj sa,“ zašepkal Torres. „Je to bežné priezvisko.“

Presne tak. Okrem toho som o nej naposledy počul, keď pracovala v nejakej firme v New Yorku, ale to bolo pred tromi rokmi.

Kabát mi zmáčal dážď...

Pokúsil som sa zastaviť svoje neuvážené myšlienky. Lietadlo zaparkovalo priamo pred nami, navádzané pozemným personálom. Horúčava sálala z betónu v rozochvených vlnách a rozostrojila mi zrak. Otvorili sa zadné dvere a piloti vypli motory.

Najskôr z Herculesu vystúpila posádka v uniformách. Za nimi nasledovala skupinka civilistov, ako som si domyslel, pobočníci kongresmanov. Jednému z nich museli dokonca pomáhať zísť po schodoch.

Nadvihol som obočie. *Ten človek nevie ani sám vystúpiť z lietadla a pripadalo mu ako skvelý nápad prísť do Afganistanu?*

„To nemyslíš vážne,“ zavrčal Kellman, teda seržant White počas trvania tejto misie. „Povedzte mi niekto, že to nie je môj človek.“

„A do práce,“ zašomral Torres po mojom boku.

Dlho som vydýchol, napočítal do desať a dúfal, že kým prídem k nule, zázračne sa vo mne objaví záblesk trpezlivosti, ale nestalo sa nič. Bola to strata času.

Posádka lietadla sa neprestala usmievať, aj keď vykročila smerom k nám, pričom nám zaclonila úradnícky sprievod. Vôbec som sa nečudoval, že sú šťastní. Prišli, len aby nám tu vyklopili civilistov. Veľmi som pochyboval, že by sa tak tvárili, keby mali tých ničnetušiacich namyslených civilov sprevádzať do predsunutých operačných základní, ako keby išlo o nejaké turistické destinácie, a nie o aktívne bojové zóny.

Major Webb vykročil dopredu a posádka lietadla uviedla politikov na čelo ich malého stáda. Bolo ich šesť...

A mne sa zastavilo srdce.

Pomaly som žmurkol. Potom som žmurkol ešte dvakrát, keď rozochvenú horúčavu na okamih rozohnal poryv vetra. Medovo plavé vlasy a miliónový úsmev som si nemohol pomýliť s ničím iným na svete.

Stavil by som svoj život na to, že za tými velikánskymi slnečnými okuliarmi sa ukrývajú tmavohnedé oči s hustými mihalnicami. Pokrčil som ruky v laktoch, akoby som aj po rokoch cítil v dlaniach krivky jej tela.

Bola to *ona*.

„Si v pohode?“ opýtal sa Torres potichu. „Vyzeráš, akoby si sa práve chystal vygrcať raňajky.“

Nie, nebol som v *pohode*. Bol som tak ďaleko od pohody, ako len New York môže byť ďaleko od Afganistanu. Nedokázal som ani hlesnúť. Prešlo desať rokov, odkedy sme sa stretli na celkom inej letovej dráhe, a ja som pri pohľade na ňu stále strácal reč.

Potriasla si rukou s Webбом a druhou rukou si na pleci napravila popruh známeho ruksaku vojensky zelenej farby. Stále ho mala? Odrazu jej na ruku dopadol slnečný lúč a jej prst zažiaril jasnejšie než signalizačné zrkadlo.

Čo, *došlaka*...? Srdce sa spamätalo a rozbehlo sa opreteký. Odmietavo do mňa búšilo tak silno, až to *bolelo*.

Jediná žena, ktorú som kedy miloval, bola tu – v prekliatej vojnovéj zóne – a mala na prste nastoknutý prsteň od iného muža. Mala sa stať *manželkou* niekoho iného. Vôbec som toho bastarda nepoznal, ale už som ho nenávidel a bolo mi jasné, že pre ňu nebude dosť dobrý. Niežeby som ja bol. To bol náš hlavný problém.

Otočila sa ku mne, a keď pootvorila ústa, úsmev jej zakolísal. Pomaly si zastokla okuliare do vlasov chvejúcimi sa prstami. Uprela na mňa veľké hnedé oči, ktoré pôsobili rovnako ohromene, ako som sa sám cítil.

Hruď som mal ako vo zveráku.

Úkosom som postrehol, že Webb postupne zoznamuje politikov s ich ochrankou a ako nejaké nukleárne odpočítavanie sa pomaly blíži aj k nám. Nedokázali sme od seba odtrhnúť oči. Delilo nás pár metrov –, no súčasne sme si boli príliš blízki aj príliš vzdialení.

Vykročila ku mne, ale vzápätí sa strhla a zovrela si vlasy v hrsti, pretože zadul poryv vetra a všetko pokryl vrstvou piesku a špiny vrátane jej

bielej blúzky s vyhrnutými rukávami. Čo tu, dopekla, hľadala? Nepatrila sem. Mala sedieť niekde v pohodlnej rohovej kancelárii, kde ju nič nemohlo zasiahnuť a nik sa jej nemohol ani dotknúť... najmä ja.

„Slečna Astorová, zoznámte sa s...“ začal Webb.

„... Nathanielom Phelanom,“ prerušila ho. Pohľadom sa vpíjala do mojej tváre, akoby sme sa už nikdy viac nemali stretnúť, akoby katalogizovala každú zmenu, každú jazvu, ktorú som získal za posledné tri roky.

„Izzy.“ To bolo všetko, čo som zo seba vysúkal, vyvedený z miery tým miliardovým prsteňom na jej prste, ktorý ma oslepoval ako nejaký výstražný maják. *Komu, došľaka, povedala áno?*

„Vy dvaja sa poznáte?“ začudoval sa Webb a preskočil pohľadom medzi nami.

„Áno,“ priznal som.

„Už nie,“ povedala súčasne.

Doriti.

Webb odvrátil zrak, aby nemusel byť svedkom toho trápneho okamihu. „Bude to problém?“

Hej. A obrovský. Do priestoru medzi nami vytrysklo milión nevyriečených slov, rovnako ťažkých a neúprosných ako piesok, ktorý z letovej dráhy prinášal vietor.

„Pozri, môžem poveriť...“ začal Webb.

„Nie,“ odvrkol som. Ani vo sne by som jej bezpečnosť nezveril do iných rúk než do svojich. Bude to musieť so mnou vydržať bez ohľadu na to, či sa jej to bude páčiť, alebo nie.

Webb zažmurkal, čo bol jediný náznak prekvapenia, akého bol schopný, a pozrel na Izzy. „Slečna Astorová?“

„Bude to v poriadku. Prosím, nerobte si starosti,“ odvetila s ľahkým, nalešteným a falošným úsmevom, z ktorého ma zamrazilo.

„Tak dobre,“ povedal Webb pomaly, potom sa otočil ku mne, bezhlasne mi poprial veľa šťastia a pohol sa ďalej.

S Izzy sme na seba civeli a postupne sa na povrch predierali všetky emócie, ktoré som sa snažil posledné tri roky pochovať, a strhávali chrasty z nezahojených jaziev. Nepredstaviteľné, že sme sa stretli práve tu. Vždy sme mali vo zvyku zrážať sa v tých najnevhodnejších chvíľach a na tých najnemožnejších miestach. Bolo takmer výstižné, že dejiskom tohto kola mal byť bojový front.

„Myslel som, že si v New Yorku,“ vysúkal som napokon zo seba hlasom, ktorý akoby sa najskôr tucet ráz ošúchal o drsný betón. *Kde sa ťa nikto aktívne nesnaží vyhodit' do vzduchu.*

„Vážne?“ Nadvihla jedno obočie a znova si nadhodila na pleci rukosak, ktorý jej neprestajne sklzával. „Vtipné, pretože ja som si zase myslela, že si mŕtvy. Zdá sa, že sme sa obaja mýlili.“

DRUHÁ KAPITOLA

IZZY

Saint Louis

November 2011

„Pätnást' A. Pätnást' A,“ mrmlala som si popod nos, kontrolovala pohľadom čísla radov a predierala sa preplnenou uličkou vnútroštátnej linky. Príručná batožina sa mi každým krokom šmýkala zo spotených prstov. Keď som konečne zbadala svoj rad, uľahčene som si vydýchla, že v úložnom priestore je ešte stále miesto, ale vzápätí som zanáďavala, keď som si uvedomila, že sedím pri okne.

Skrútilo mi žalúdok. Naozaj som si zarezervovala miesto pri okne, odkiaľ dobre uvidím akúkoľvek katastrofu, ktorá sa na nás rúti?

Počkať. Pri okne už sedel nejaký muž. Mal sklonenú hlavu a okrem loga hokejového tímu *Saint Louis Blues* na šiltovke som nevidela z neho nič. Možno som si zle prečítala miesto na lístku.

Pretisla som sa k svojmu radu, postavila sa na špičky a zasunula svoj kufor tak hlboko do úložného priestoru, ako som dočiahla, čo vo výsledku znamenalo, že sa mi ho podarilo iba oprieť o okraj batožinového priestoru. Jediný spôsob, akým som ho mala šancu uložiť poriadne, bolo postaviť sa na sedadlo... alebo narásť o pätnásť centimetrov.

Šmykli sa mi ruky a môj krikľavofialový kufor si to namieril rovno do mojej tváre. Skôr než som stihla zhíknuť, nejaká veľká ruka zachytila moju spurnú batožinu, ktorá sa zastavila iba kúsok od môjho nosa.

Božemôj.

„To bolo tesné,“ poznamenal hlboký hlas spoza môjho kufra. „Čo keby som vám s tým pomohol?“

„Ehm, prosím,“ odpovedala som, pričom som sa snažila nadobudnúť stratenú rovnováhu.

Najskôr som z neho videla iba hokejovú šiltovku, ako sa ten chlap pokúšal naraz vysúkať zo sedadla, vzpriamiť sa, vystrčiť sa do uličky a pri tom všetkom balansovať s mojím kufrom v jednej ruke. *Pôsobivé.*

„Hotovo,“ povedal a poľahky zasunul môj kufor do batožinového priestoru.

„Ďakujem. Na chvíľu som si myslela, že mi skončí na hlave.“ Usmiala som sa, natočila som hlavu a zdvihla k nemu pohľad, a potom ešte vyššie.

Fíha. Bol... sexy. Taký sexy, že som mala chuť volať hasičov, taký sexy, až som skoro otvorila ústa dokorán. Hranatú bradu pokrývalo jemné čierne strnisko. Dokonca ani rezná rana a fialová modrina cez celú pravú polovicu dolnej pery mu neuberali na kráse, pretože jeho oči... *páni.* Nemala som slov. Tie krištáľové modré hĺbočiny mi vyrazili dych.

Takže teraz som naňho civela, ale nie tým rozkošným flirtujúcim kukučom, akým by naňho mrkla Serena, zatiaľ čo by si od neho nehanebne vypýtala číslo a nevyhnutne ho aj dostala. Kdeže, zízala som naňho s trápne otvorenými ústami a nevedela som sa ovládnuť.

Zatvor ústa.

E-e, neprestávala som civieť. Len som civela a civela.

„Aj ja,“ povedal a mierne sa uškrnul.

Zažmurkala som. *Čo aj ja?* „Čože?“

Zmätené pomykal obočím. „Aj ja,“ zopakoval. „Myslel som, že vám spadne rovno na hlavu.“

„Aha.“ Chcela som si zastrčiť prameň vlasov za ucho, ale vzápätí som si spomenula, že som si vlasy stiahla do strapatého drdola, a tak som si nemala čo zastrčiť za ucho, čo bolo len ďalším pokračovaním

trápanej scény. *Skvelé*. Na dôvažok som očervenela ako paradajka, čo v mojom prípade znamenalo, že som vystriedala desať odtieňov červenej.

Znova sa prepchal na svoje sedadlo a vtedy som si uvedomila, že naša interakcia bránila zvyšným cestujúcim v nastupovaní.

„Prepáčte,“ zamrmlala som pasažierovi za mnou a odkväcla som na sedadlo pätnásť B. „Zábavné. Prisahala by som, že som mala na lístku miesto pri okne.“ Pretiahla som si popruh kabelky ponad hlavu, rozopla si bundu a snažila sa striasť ju zo seba s čo najmenším hemžením. Pomyslela som si, že týmto spôsobom čochvíľa štuchnem Modrookého laktom pod rebrá a urobím zo seba ešte väčšieho idiota.

„Dopekla.“ Prudko ku mne otočil hlavu. „Vymenil som si sedadlo so ženou v siedmom rade, aby mohla sedieť pri svojom dieťati. Asi som si omylom sadol na vaše miesto.“ Zohol sa po svoj vojensky zelený ruksak, ktorý si uložil pod sedadlo pred sebou, a svojimi širokánskymi plecami sa mi pri tom pohybe obtrel o koleno. „Vymeňme sa.“

„Nie!“ vyhrkla som.

Odmlčal sa a potom pomaly obrátil hlavu ku mne a pozrel na mňa. „Nie?“

„Nenávidím miesta pri okne. V skutočnosti sa bojím lietať, takže takto je to lepšie.“ Dopekla, blábotala som ako hlupaňa. „Ibaže by ste chceli sedieť v uličke?“ Zadržala som dych, aby nechcel.

Oprel sa o sedadlo a pokrútil hlavou. „Nie, to je v poriadku. Bojíte sa lietania?“ V jeho tóne som nepočula výsmech.

„Hej.“ Od úľavy mi klesli plecia. Konečne som si poskladala bundu a spolu s kabelkou ju zasunula pod sedadlo pred sebou.

„Prečo?“ opýtal sa. „Ak vám neprekáža, že sa pýtam.“

Znova mi zahoreli líca. „Vždy som sa bála lietania. Je na tom niečo...“ potriasla som hlavou. „Štatisticky sme v pohode, viem. Miera incidentov za posledný rok bola 1 : 1,3 milióna, čo je nárast oproti predošlému roku, keď to bolo 1 : 1,5 milióna. Ale keď pomyslíte na

to, koľko lietadiel je vo vzduchu, aj keď ich určite nie je toľko ako áut, keďže je šanca, že spadne iba jedno lietadlo zo stotri, ale aj tak, za posledný rok zomrelo osemstodvadsaťosem ľudí a ja by som nechcela byť jedným z tých osemsto dvadsiatich ôsmich.“ *Zase trepeš ako hlu-paňa*. Zahryzla som si do pery a modlila sa, aby som túto trápnosť vytesnila zo spomienok.

„Hm.“ Medzi obočím sa mu zjavili dve zvislé vrásky. „Nikdy som o tom takto nepremýšľal.“

„Stavím sa, že vy sa lietania nebojíte,“ pokračovala som. Tento človek nevyzeral, že by mal z niečoho strach.

„Neviem. Nikdy predtým som neletel, ale keď ste zhrnuli tie štatistiky, začínam pochybovať o svojom rozhodnutí.“

„Božemôj. To ma mrzí!“ Ruka mi vyletela k ústam. „Keď som nervózna, trepem nezmysly. Navyše mám ADHD. A dnes ráno som si nevzala lieky, pretože som si ich položila vedľa pohára s džúsom, ale Serena mi ho vypila, a keď som si išla naliať ďalší, zabudla som na ten liek a on tam zrejme ešte stále leží...“ Zvrástila som tvár do grimasy a pevne zažmurila oči. O jeden hlboký výdych neskôr som ich otvorila a zistila som, že na mňa hľadí s nadvihnutým obočím. „Prepáčte. Keď k tomu prirátame skutočnosť, že vždy preháňam, dopadne to takto. Táram nezmysly.“

Po tvári mu preletel jemný úsmev. „Netrápte sa. Tak prečo vôbec lietate?“ Pootočil ventil vetrania nad svojou hlavou a vyhrnul si rukávy vrúbkovaného bavlneného trička. To bolo telo. Nedokázala som vyhnať z hlavy predstavu, že ak takto vyzerajú jeho predlaktia, ako asi bude vyzeráť zvyšok toho tela.

„Vďakavzdanie,“ pokrčila som plecami. „Rodičia ma vypravili na výšku a potom vyrazili na okružnú plavbu okolo sveta. A moja staršia sestra, Serena, je tretiačka na Washingtonskej univerzite tu v Saint Louis – študuje žurnalistiku. A keďže som bola na ceste do Syrakúz, najrozumnejšie bolo letieť za ňou, pretože chceme spolu stráviť sviatky. A vy?“

„Mierim na základný výcvik do Fort Moore. Mimochodom, som Nathaniel Phelan. Priatelia ma volajú Nate.“ Prúd pasažierov nášho letu v uličke sa preriedil na pár oneskorencov.

„Ahoj, Nate. Ja som Izzy.“ Natiahla som ruku a on mi ju zovrel. „Izzy Astorová.“ Nechápala som, ako sa mi podarilo vysloviť celé meno, keďže celú pozornosť som upriamila na dotyk jeho mozoľnatej ruky, ktorá mi zvierala dlaň, na motýle, ktoré sa mi v bruchu rozleteli na všetky strany, a na teplo jeho dotyku.

Kedysi som neverila na elektrický výboj pri prvom dotyku, ako sa to píše v románoch, ale odrazu ma elektrina zasiahla až do špiku kostí. Trochu mu zažiarili oči, akoby to cítil aj on. Nebol to šok, skôr neopísateľný sykot uvedomenia... spojenia. Ako uspokojujúce zaklapnutie posledného dielika skladačky.

Serena by to nazvala osudom, ale na druhej strane, ona bola beznádejná romantička. Ja som to nazvala príťažlivosťou.

„Rád ťa spoznávam, Izzy.“ Pomaly mi potriasol rukou a ešte pomalšie ju pustil. Jeho prsty prebúdžali každúčký nerv v mojej dlani, keď ju opúšťali. „To má byť skratka pre Isabelle?“

„V skutočnosti je to Isabeau.“ Rýchlo som si zapla pracku bezpečnostného pásu a popruh dotiahla okolo bokov.

„Isabeau,“ zopakoval a tiež sa zapol.

„Uhm. Moja matka mala slabosť pre *Jastrabiu ženu*.“ Ulička sa konečne vyprázdnila. Pomyslela som si, že už sú všetci na palube.

„Čo je *Jastrabia žena*?“ opýtal sa Nate a mierne pokrčil obočie.

„To je taký film z osemdesiatych rokov, v ktorom milenci naštvú jedného zlého stredovekého biskupa, pretože sa veľmi milujú, ale ten biskup chce to dievča, ale ono je zamilované do Navarrea, a tak na nich biskup uvrhne kliatbu. Navarre sa v noci mení na vlka a ona zase cez deň na jastraba, a tak sa v ľudskej podobe môžu vidieť len na krátky okamih na úsvite a počas súmraku. Isabeau je to dievča – jastrab.“ *Prestaň trepať nezmysly! Bože, prečo to robím?*

„To znie... tragicky.“

„Dámy a páni, vítame vás na lete 826 Transcontinental Airlines,“ ozvala sa odrazu stewardka v mikrofóne.

„Nie je to celkom tragický príbeh. Prelomia tú kľatbu a skončí sa to šťastne.“ Naklonila som sa a podarilo sa mi z kabelky vytiahnuť telefón tak, že som pri tom nemusela vyhádzat' celú tašku.

Na displeji mi zasvietili dve zmeškané správy od Sereny.

Serena: Napiš mi, keď budeš na palube.

Serena: Nežartujem!

Dve správy v rozpätí pätnástich minút.

„Ak ste tak ešte neurobili, uložte si, prosím, príručnú batožinu do batožinového priestoru nad svojím alebo susedným sedadlom. Prosíme vás, aby ste sa usadili a zapli si bezpečnostné pásy,“ pokračovala stewardka veselým, ale profesionálnym tónom.

Naľukala som správu svojej sestry.

Isabeau: Chystáme sa na odlet.

Serena: Bála som sa.

S úsmevom som pokrútila hlavou. Serena sa nebála o nikoho. Mala strach len o mňa.

Isabeau: Bála si sa, že zabľúdim medzi bezpečnostnou kontrolou a bránou?

Serena: Pri tebe človek nikdy nevie.

Hádam to so mnou nebolo také zlé.

Isabeau: Lúbim ťa. Ďakujem za tento týždeň.

Serena: Ja teba viac. Napíš, keď pristaneš.

Palubné hlásenie pokračovalo. „Ak sedíte pri núdzovom východe, prosíme vás, aby ste si prečítali kartu so špeciálnymi pokynmi, ktorú nájdete v priečinku na sedadle pred sebou. Ak si neželáte vykonávať úkony opísané na karte v prípade núdzového pristátia, požiadajte, prosím, posádku, aby vás presadila.“

Zdvihla som zrak. „To sme my,“ povedala som Nateovi. „Sedíme pri núdzovom východe.“

Pozrel na značky na dverách a potom sa natiahol po bezpečnostnej karte, zatiaľ čo stevardka pokračovala v ozname, že tento let je nefajčiarsky. Musela som priznať, že mu to v mojich očiach ešte pridalo na lúbeznosti.

Zatiaľ čo stevardka dokončila hlásenie a zatvorila dvere, Nate si prečítal bezpečnostnú kartu. Stúpol mi tlak a presne v správnej chvíli nastúpila úzkosť. Bavila som sa telefónom, skontrolovala som správy na Instagrame aj na Twitteri, potom som prepla mobil do letového režimu, vložila si ho do vrečka vesty a zazipsovala ho. Keď mi vyschlo v hrdle, otvorila som si naplno ventilátor nad hlavou.

Nate vrátil kartu do priehradky na sedadle pred sebou a pohodlne sa usadil. Cez okno sledoval, čo sa deje vonku na dráhe. V to ráno sadla hustá hmla, ktorá nám už v tej chvíli spôsobila dvadsaťminútové meškanie.

„Nezabudni na telefón,“ pripomenula som mu tesne predtým, ako to isté zopakovala stevardka do mikrofónu. „Musí byť v letovom režime.“

„Nemám telefón, takže za mňa bez problémov,“ usmial sa na mňa, potom sa strhol a jazykom si prešiel po rane na pere.

„Čo sa ti stalo?“ naznačila som prstom na vlastnú peru. „Prepáč, že sa tentoraz pýtam ja.“

Úsmev sa mu vytratil. „Mal som menšiu nehodu s jedným človekom. Je to dlhý príbeh.“ Natiahol sa k sedadlu pred sebou a z priehradky vytiahol knihu v mäkkej väzbe – *Do riedkeho vzduchu* od Jona Krakauera.

Naozaj číta? Ten chlap mi pripadal čoraz viac sexy.

Nechala som sa inšpirovať a tiež som si vybrala z kabelky knihu. Otvorila som ju podľa záložky uprostred jedenástej kapitoly. *Nečistokrvná* od Jennifer L. Armentroutovej.

„Posádka, pripravte sa, prosím, na odlet,“ ozval sa v mikrofóne hlbší hlas.

„Je dobrá?“ opýtal sa Nate, keď sa lietadlo začalo vzdalovať od brány.

„Milujem ju. Aj keď sa mi zdá, že ty si skôr na literatúru faktu.“ Kývla som bradou na jeho knižnú voľbu. „Aká je tá kniha?“ Vyzeralo to, že je približne v polovici.

Lietadlo zabočilo doprava a pokračovalo rovno. Zhlboka som sa nadýchla nosom a vydýchla ústami.

„Je dobrá. Naozaj dobrá. Našiel som ju v zozname sto kníh, ktoré by si mal každý prečítať do tridsiatky alebo tak nejak. Tak ich čítam jednu po druhej.“ Pozrel sa na mňa a zamračil sa. „Si v poriadku?“

„Uhm,“ odvetila som a skrútilo mi žalúdok. „Vedel si, že najnebezpečnejšie sú prvé tri minúty po vzlete a posledných osem minút pred pristátím?“

„Nie.“

Nasucho som prehltna. „Predtým som užívala sedatíva. Samozrejme, na predpis. Nemám vo zvyku kupovať si lieky ilegálne. Niežeby mi to prekážalo, ak to robíš ty, pravdaže.“ Pri tých slovách som skrivila tvár do grimasy. Prečo sa môj mozog správal ako môj úhlavný nepriateľ?

„To nie je nič pre mňa. Prečo si ich prestala užívať?“ zaujímal sa a zatvoril knihu.

„Bola som z nich mimo. Raz som skoro nestihla prípoj do Filadelfie. Letuška mnou musela triasť, aby ma zobudila. A potom som bežala ako o život k bráne, ale dvere boli už zatvorené, no nakoniec ma našťastie pustili. Takže nijaké ďalšie sedatíva.“